

Г. Ангеловъ въ книгата си Кюстендилъ, 1900, стр. 5—6. Сводъ отъ тритъ преписа обнародвахъ въ 1906 г., въ книгата си Сѣверна Македония, стр. 63—65. Г. Ангеловъ ми предаде и своя преписъ, направенъ още въ 1861 г.

За основа на своето издание на Солунската легенда вземамъ тиквешкия текстъ отъ XVI в. Вариантитъ у Константиновия преписъ означавамъ съ *К.*, а тия отъ Търновския преписъ съ *Т.*

Слово Кырила философа како оувѣри Боуѣгаре.¹⁾

Ѣче бѣви .

Бѣше житіе²⁾ мое въ Кападокїи³⁾, и зченіе мое въ Дамасцѣ. И въ ѣиный днь стахъ въ цркви великой патриархин Алексѣрии, и въ гласъ къ мнѣ изъ ѡлтаря глє : Кыриле, Кыриле, иди въ землю⁴⁾ и въ ѣзики словинскыє сє рекше Българе, тебе бо р(е)че гѣ оувѣрити ѣи и законъ дати имъ .

Язъ вскрѣвѣхъ велико , понеже не знѣ камо ѣе земля Българѣ , и придѣ въ Випрь и не ѣхъ гласъ ѡ земли Бугарской , и хоточѣхъ възвратитъ се , ноу оубогахъ сѣ да не бѣдѣ тако прѣрокъ Ивана , и паки сънидѣ въ Крѣтъ,⁵⁾ и тоу мне рѣша : съниди въ Солунъ градъ .

И сънидѣ и гавихъ сє митрополитоу Ивану , и ѣгда повѣдохъ ѣмѣ , онъ порѣга сє мнѣ велико и рє : ѡ старче безѣмни , Българе соутъ члѣкоѡци и тебеѣ хотеть изєсти . Изидѣ на трѣгъ и чоухъ Българь говорєщи⁶⁾, и оустраши сє срѣе мое въ мнѣ , и въѣ тако въ адѣ и тмѣ .

И въ єдинъ днь въ неделѣу стѣу изидѣ ис цркви и сєдѣ на мраморѣ мислєщи и скрѣвєщи . И видѣхъ голѣба гла҃лющи⁷⁾, въ оустѣѣ ношашє зборѣкъ съчици скокине⁸⁾ соупоуль⁹⁾ свєзанѣ¹⁰⁾,

¹⁾ Слово Кырила славєнца солунскагѡ философа бугарскагѡ *К.* — Слово Кырила философа *Т.*

²⁾ рожденіє *Т.*

³⁾ Кадокин *К.*

⁴⁾ + пространнѣ *Т. К.*

⁵⁾ + и тоу мнѣхъ Българѡмъ и не бѣ *Т.*

⁶⁾ гргряща *Т.*

⁷⁾ врана грачаща *Т.*

⁸⁾ со кѣки *Т.*

⁹⁾ и жголѣ *Т.*

¹⁰⁾ Вороновъ (Главнѣйшіє источники для исторіи св. Кирилла и Меѡодія. Кієвъ 1877, стр. 244) предлага следното четене на последнитѣ думи: „ношашє зборѣкъ (volumen, свитоукъ) съчѣци (gamis, вѣтъвями) кокини (сосси жѡхов, красильнаго дерева соупоуль (dupliciter, вдвойнѣ, вдоль и поперекъ) свєзанѣ“.